

ud paa Landet. Det kan jeg ikke rigtig forstaa. Den, der stævnes ude paa Landet, har jo ogsaa sine Bekjendte, som faae det at vide. Jeg tror virkelig ikke, man kan sige, at Ubehageligheden er større det ene Sted end det andet. Ved Indbringelsen af Lovforslaget blev der sagt, at der ville komme færre Processer, naar der var en Forligsmægler i hvert Sogn. Jeg vil blot dertil bemærke, at jeg rent tilfældig har set en Opgjørelse fra en Forligskreds, jeg tror det var i Svendborg Amt, for 1887. Der havde for den været behandlet 309 Sager. Deraf bleve de 153 forligte, 51 bortfaldt, 8 udsattes og 97 henvises til Rettergang. Jeg synes, at det er et ganske respektabelt Udfald, at der af 309 Sager kun bliver henvist 97 til Process. Min Mening er i det Hele den, at den nuværende Lov hidtil har virket meget tilfredsstillende, og jeg har derfor Betænkelighed ved at tilraade at faae noget Nyt indført, der tillige, som jeg nu har tilladt mig at søge at bevise, ikke i enhver Henseende er praktisk. Jeg tror om det Nye, at det i alt Fald vil være mindre praktisk end det, vi have nu, og jeg kan ikke Andet end endnu at gjøre opmærksom paa, at skulde det vise sig — det kan jo være, navnlig i Sylland; jeg tror ikke, at det er Tilfældet paa Værne — at Kredse ere for store, saa er det meget nemt for de vedkommende Behoere at henvende sig til Amtsraadet, og saa tvivler jeg ikke om, at vedkommende Amtsraad i en saadan Sag vil stille sig saa velvilligt som muligt, og saa vil der næppe heller fra Justitsministeriets Side kunne komme Indvendinger imod at oprette en eller flere Forligskredse til. — Der er blot en Ting endnu, som jeg til Slutning vil sige Noget om. Der staar, at Loven skal træde i Kraft meget hurtigt, hvis vi vedtage den i indehavende Samling, skal den træde i Kraft den 1ste April 1888. Men dette synes jeg unægtelig er høist ubilligt. Nu er der rundt om i alle Forligskredse Forligsmæglere, som have fungeret i mange Aar og have viist sig at være udmærket dygtige. Alle ere fornøiede med dem, og saa med et Parfel af en Maaned eller to skulle de gjøre Plads for disse nye Sogneforligsmæglere. Hvis denne Lov skal vedtages, mener jeg, at det vil være billigt, at den først træder i Kraft efter flere Mars Forløb, thi de Herrer maa jo blandt Andet erindre, at det næsten er blevet et lille Levebrød at være Forligsmægler. De ville se, at naar der i een Kreds er 309 Sager i et Aar, er det ikke saa Lidt, Forligsmæglerne faae for Stævning og for selve Sagen, og det er egentlig at tage Brødet ud af Munden paa dem pludselig at gaa til at forandre disse Kredse.

Skulde man gaa til dette Nye, som jeg ikke finder, at der er god Grund til, burde det i alt Fald ske saaledes, at der gik 4, 5 eller 6 Aar, før det Nye traadte i Kraft.

N. Sørensen: Jeg skal ikke negte, at der kan reises grundede Indvendinger imod at gaa den Vej, som er foreslaet gennem det foreliggende Lovforslag, men paa den anden Side tror jeg dog, at det erede Medlem fra Vær (Brockenhuus-Schaft) noget overdrev de Ulemper, som ville være forbundne dermed. Naar det erede Medlem endog kom ind paa Levebrødet, tror jeg dog, at det er et Hensyn, som vi kunne lade være ude af Betragtning, saa meget mere som Lovgivningen fastslaar, at det her omtalte Hverv ikke maa være et Levebrød. Forligsmæglerne skulle lønnes paa anden Maade, idet de, naar de have tjent tro og vel i 6 à 8 Aar, skulle være Kammerraader eller noget andet Stort. Heller ikke tror jeg, at den Indvending gjælder, at det skulde være vanskeligt at finde Mænd i Kommunerne, som kunne varetage en Forligsmæglers Stilling. Mit Kjendskab til Befolkningen Landet over gaar tværtimod i den Retning, at det langtfra er vanskeligt at finde saadanne Mænd i Kommunerne. Jeg skal imidlertid ikke videre opholde mig derved. Jeg vil kun anføre, at hvad den erede Forslagsstiller sagde til Fordel for sit Forslag, at naar Forligsmægleren kjenner Barterne og særlig kjenner den Indlagede, kommer der lettere Forlig, end naar han ikke kjenner nogen af Barterne eller kun Klageren, er rigtigt, thi det kommer dog an paa den Indlagedes Forhold, hvilket Forlig han kan være tjent med, eller rettere, om han overhovedet kan være tjent med at indgaa Forlig. Min væsentligste Anke imod det foreliggende Forslag er imidlertid, at det ikke indeholder nær nok. Jeg synes, at naar vi skulle til at lovgive paa Forligsvæsenets Omraade, er der et Spørgsmaal, som maa komme i Betragtning, før man tager Bestemmelser om, hvor store eller hvor smaa Forligskredse skulle være. Og dette Første, jeg vil gjøre opmærksom paa, er Forligsvæsenets Ordning i Kjøbenhavn. Jeg betvivler ikke, at Forligsmæglerne i Kjøbenhavn ere samvittighedsfulde Mænd, som gjøre, hvad de overhovedet kunne, for at faae Forlig i de Sager, der komme frem for dem, men det, jeg betvivler, er, at det overhovedet er muligt for Forligskommissionen i Kjøbenhavn at forhandle den Masse af Sager, der kommer ind for den paa en saadan Maade, at den kan kaldes fyldestgjørende. En saa stor Forligskreds fører en Uendelig-